

Arrest

nr. 134 362 van 1 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 juni 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die *loco* advocaat N. JOUNDI verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. SCHALLENBERGH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 5 juli 1978.

Op 9 januari 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in haar hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Op 12 juni 2014, met kennisgeving op 9 juli 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 09.01.2014 werd ingediend door:

Naam: E.K., A. (...)

Nationaliteit: Nederland

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: T.

Identificatienummer in het Rijksregister : (...)

Verblijvende te (...)

+ minderjarige kinderen:

B., S. (...) Geboren te Rotterdam op (...) Onderdaan van Nederland

B., O. (...) Geboren te 's-Gravenhage op (...) Onderdaan van Nederland

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Betrokkene diende op 09.01.2014 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40 §4,1e lid, 2° - wet 15.12.1980) en legde ter staving van die aanvraag volgende documenten voor: bewijs van de toekenning van de WIA-uitkering, betaalspecificaties van de uitkering, rekeninguittreksels en bewijs van ziekteverzekering. Betrokkene ontvangt een WIA-uitkering vanuit Nederland gezien zij arbeidsongeschikt is.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen dat zij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat zij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art. 40 §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste.

Wanneer we de voorgelegde bewijsstukken ten gronde bekijken, dienen we vast te stellen dat betrokkene niet voldoende inkomsten haalt uit haar uitkering en de kinderbijslag om voldoende te kunnen voorzien in het levensonderhoud van haarzelf en haar gezinsleden en te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Over de huurtoeslag, die ook nog werd vermeld op de rekeninguittreksels, kan betrokkene na haar verhuis naar België niet meer beschikken. Hiermee kunnen we dus geen rekening houden. De bestaansmiddelen waarover betrokkene nog kan beschikken na haar verhuis naar België zijn ontoereikend om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Zij heeft immers nog 3 kinderen en een echtgenoot ten laste. Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene met dergelijk karig inkomen toch in haar levensonderhoud en dat van haar gezin zou kunnen voorzien, integendeel zelfs. Op de rekeninguittreksels (volgnummer 10/blz.7 en volgnummer 11/blz.7) kunnen we telkens een negatief saldo aflezen op het einde van maand. Dit wijst erop dat er meer geld afgaat van de rekening, dan dat er binnenkomt en zij met haar inkomen dus structureel niet kan rondkomen rekening houdende met haar gezinslast. Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51, §2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

De aanvraag voor een verklaring van inschrijving ingediend voor de minderjarige kinderen B., S. (...) (° (...)) en B., O. (...) (° (...)) kan uiteraard evenmin worden toegestaan. Het verblijfsrecht werd immers geweigerd aan de moeder in functie van wie de aanvraag werd ingediend. Artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15/12/1980 kan geen toepassing vinden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7 en 8 van Richtlijn 2004/38/EG.

Het middel luidt als volgt:

“Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 7 en 8 van Richtlijn 2004/38/EG d.d. 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

A.1 Samenvatting van het middel

Doordat de bestreden beslissing een verblijf van meer dan drie maanden weigert op basis van onvoldoende inkomsten;

terwijl artikel 8 lid 4 van Richtlijn 2004/38/EG bepaalt dat het gastland geenszins mag eisen dat de inkomsten van de verblijfskandidaat hoger liggen dan “het minimumbedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor sociale bijstand”;

en terwijl de maandelijkse inkomsten van het gezin van verzoekster ver boven het Belgische bestaansminimum ligt, dat voor september 2013 voor een persoon met een gezin ten laste nog €1089,82 per maand bedroeg;

zodat de bestreden beslissing de artikelen 7 en 8 van voornoemde richtlijn schendt.

A.2 Uitwerking van het middel

De voorwaarden voor Unieburgers om in een andere lidstaat van de Unie langer dan drie maanden te mogen verblijven, zijn vervat in artikel 7 Richtlijn 2004/38/EG. Het eerste lid van dit artikel stipuleert wat volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven:

b) indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het socialebijstandstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt”

Wat onder “voldoende bestaansmiddelen” dient te worden verstaan is gespecificeerd in artikel 8 lid 4 van dito richtlijn:

“De lidstaten mogen niet het bedrag van de bestaansmiddelen vaststellen dat zij als toereikend beschouwen, maar moeten rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Dit bedrag mag in geen geval hoger liggen dan het minimumbedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor sociale bijstand, of, indien dit criterium niet voorhanden is, dan het minimale socialezekerheidspensioen dat het gastland uitkeert.”

In België bedroeg het bestaansminimum voor een persoon die samenwoont met een gezin ten laste in september 2013 €1089,82 per maand.

De achterliggende logica hiervan is dat personen met een inkomen hoger dan het leefloontarief, niet ten laste kunnen vallen van de sociale bijstand.¹

Voor de berekening van de bestaansmiddelen mag rekening gehouden worden met de middelen van de partner.

1 <http://www.kruispuntmi.be/thema/verblijfsrecht-uitwijzing-reizen/unieburger/economisch-niet-actieve-unieburger/wat-zijn-de-voorwaarden-voor-verblijf-als-economisch-niet-actieve-unieburger>

De berekening van het gezinsinkomen bestaat uit de arbeidsongeschiktheid van verzoekster, vermeerderd met de uitkering van haar echtgenoot en diens tijdelijke activiteiten uit arbeid, en de kinderbijslag.

a. Uitkering arbeidsongeschiktheid

Verzoekster krijgt een uitkering ingevolge arbeidsongeschiktheid. Deze bedroeg in 2014

<i>januari 2014</i>	<i>€1.122,30</i>
<i>februari 2014</i>	<i>€1.122,30</i>
<i>maart 2014</i>	<i>€1.006,95</i>
<i>april 2014</i>	<i>€1.006,95</i>
<i>mei 2014</i>	<i>€569,09</i>
<i>juni 2014</i>	<i>€1.112,88</i>
<i>juli 2014</i>	<i>€1.120,49</i>
<i>totaal</i>	<i>€7060,96</i>
<i>gemiddeld</i>	<i>€7060,96 : 7 = €1.008,71</i>

Verzoekster geniet dus een maandelijkse arbeidsongeschiktheidsuitkering van gemiddeld €1.008,71.

b. Inkomsten van de echtgenoot van verzoekster

Ongeacht of de echtgenoot van verzoekster werk heeft, ontvangt hij van de Nederlandse overheid een maandelijkse uitkering ten belope van €464,- per maand. Dit is een constante inkomst, die hoger ligt wanneer de echtgenoot kan gaan werken. (stuk 8)

Het minimuminkomen van de echtgenoot van verzoekster bedraagt dus €464,- per maand. (stuk 9)

c. Kinderbijslag

Het echtpaar ontvangt maandelijks €522,47 kinderbijslag. (stuk 10)

d. Ziekteverzekering

De andere voorwaarde uit artikel 7 eerste lid Richtlijn 2004/38/EG is dat de kandidaat “over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt”.

Ook aan deze voorwaarde voldoet verzoekster. (stuk 11)

e. Conclusie

Het maandelijks gezinsinkomen van verzoekster bedraagt dus minimaal €1.008,71 (arbeidsongeschiktheid) + €464,00 (werkloosheid) + €522,47 (kinderbijslag) = €1995,18.

Het leefloon stijgt gemiddeld met €20 per jaar.² Dat brengt het leefloon voor 2014 dan op ongeveer €1.109,90 per maand.

Het gezinsinkomen van verzoekster ligt in casu gemiddeld €800 in de maand hoger. Dientengevolge mag de Belgische overheid het verblijfsrecht voor langer dan drie maanden aan verzoekster en haar gezin niet ontzeggen vanwege een vermeend gebrek aan bestaansmiddelen, daar verzoekster dus voldoet aan de inkomstengrens zoals bepaald in de artikelen 7 en 8 van Richtlijn 2004/38/EG.

Verzoekster voldoet dus ruimschoots aan de voorwaarden van de “voldoende bestaansmiddelen” zoals bepaald in Richtlijn 2004/38/EG.”

Het middel is ernstig en gegrond.”

2.1.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheids- en het rechtszekerheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“B. Tweede middel: Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel

Verzoekster voert de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

B.1 Samenvatting van het middel

Doordat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat enerzijds de toepasselijke wetgeving correct wordt toegepast, en dat anderzijds zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat rechtmatige verwachtingen gehonoreerd dienen te worden;

terwijl de bestreden beslissing een andere invulling geeft aan het begrip “voldoende bestaansmiddelen” dan de Europese regelgeving voorschrijft;

zodat de toepasselijke regelgeving geschonden is en de rechtmatige verwachtingen van verzoekster niet gehonoreerd werden.

B.2 Uitwerking van het middel

Artikel 8 lid 4 bepaalt uitdrukkelijk dat bij het vaststellen door de overheid of de kandidaat al dan niet voldoende bestaansmiddelen heeft, “Dit bedrag in geen geval hoger [mag] liggen dan het minimumbedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor sociale bijstand [...]”

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest Van Duyn d.d. 4 december 1974 bepaalt dat richtlijnen een rechtstreekse werking hebben wanneer de erin opgenomen bepalingen onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn.

De rechtstreekse werking van voornoemde bepaling kan dus niet worden geloofend.

Evenwel wordt in de bestreden beslissing een ander criterium gehanteerd, namelijk het negatieve banksaldo van verzoekster. Dit is in casu geen relevant beoordelingsargument meer, daar verzoekster aan de voorwaarden zoals gesteld door de Europese richtlijn voldoet, namelijk het hebben van een gezinsinkomen boven het Belgische bestaansminimum.

De invulling van het begrip “voldoende bestaansmiddelen” kreeg dus een andere invulling dan het begrip conform het Europees recht zou moeten krijgen, waardoor aan verzoekster een verblijf van langer dan drie maanden werd ontzegd, terwijl zij conform de Europese regelgeving mocht verwachten dat haar verblijf zou worden toegestaan.

De Raad van State oordeelde betreffende rechtmatige verwachtingen het volgende in zijn arrest Bracke: “Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert dat het bestuur verplicht is te vermijden dat rechtmatige verwachtingen, [...], van de geadmireerde, niet gefrustreerd mogen worden.”

De bestreden beslissing schendt aldus de Europese regelgeving, alsook de rechtmatige verwachtingen van verzoekster, waardoor het zorgvuldigheidsbeginsel op twee wijzen werd geschonden. Ook het rechtszekerheidsbeginsel werd hierdoor geschonden.

Het middel is gegrond.”

2.1.3. De verzoekende partij voert in een derde middel de schending aan van het motiveringsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“C. Derde middel: schending van het motiveringsbeginsel

In de mate dat het motiveringsbeginsel inhoudt, dat de overheid in rechte aanvaardbare motieven moet bezigen, schendt de bestreden beslissing het materiële motiveringsbeginsel.

C.1 Samenvatting van het middel

Doordat de bestreden beslissing een eigen invulling geeft aan het begrip “voldoende bestaansmiddelen”;

terwijl de Europese richtlijn inzake vrij verkeer van vestiging het begrip “voldoende bestaansmiddelen” op een andere wijze definieert;

zodat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt.

C.2 Uitwerking van het middel

De Raad van State oordeelde reeds meermaals betreffende de materiële motiveringsplicht:

“De materiële motiveringsplicht houdt in dat elke administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die in feite juist en in rechte aanvaardbaar zijn en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidsstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd.”

In casu geeft de overheid een eigen invulling aan de in de regelgeving gehanteerde begrippenapparaat, terwijl de regelgever de begrippen reeds heeft gedefinieerd. Op deze van de regelgever afwijkende invulling van het begrippenapparaat is de motivering van de bestreden beslissing gestoeld. Het kan dan ook niet worden ontkend dat daardoor de motivering in rechte onaanvaardbaar is, zodat het middel gegrond is.”

2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot de drie middelen van de verzoekende partij het volgende in haar nota met opmerkingen:

“Eerste tot derde middel: Schending van de artikelen 7 en 8 van Richtlijn 2004/38/EG, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en een schending van het materiële motiveringsbeginsel.

Verzoekster voert een schending aan van voormelde artikelen en beginselen omdat de maandelijkse inkomsten van haarzelf en die van haar echtgenoot hoger zouden liggen dan het Belgische bestaansminimum waardoor zij zou voldoen aan het begrip “voldoende bestaansmiddelen” zoals voorgeschreven door de Europese regels.

Verweerder wenst er vooreerst op te wijzen dat de richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren zich slechts op dienstige wijze beroepen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877).

Verzoekster toont evenwel niet aan dat art. 7 en 8 van de Richtlijn 2004/38 niet correct of ontoereikend werden omgezet

Zij stelt enkel dat de verwijzing naar het negatieve banksaldo in de bestreden beslissing geen relevant beoordelingsargument is daar verzoekster aan de voorwaarden zoals gesteld door de Europese Richtlijn voldoet, namelijk het hebben van een “gezinsinkomen” boven het Belgische bestaansminimum. Ze meent dat verweerder aldus een eigen invulling heeft gegeven aan het begrip “voldoende bestaansmiddelen”.

Ter zake wenst verweerder op te merken dat t.t.v. de bestreden beslissing geen stukken met betrekking tot het “gezinsinkomen” voorlagen. Verzoekster heeft bij haar aanvraag enkel stukken overgemaakt met betrekking tot haar eigen inkomsten.

De stukken 8 en 9 van het verzoekschrift die betrekking hebben op de inkomsten van haar echtgenoot, werden pas voor het eerst ter kennis gebracht in het kader van haar verzoekschrift.

Verzoeksters betoog is bijgevolg volledig geënt op stukken waar het bestuur geen acht kon op slaan.

De Raad kan met deze stukken evenmin rekening houden, aangezien de regelmatigheid van een bestuurshandeling beoordeeld dient te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)).

Nu verzoekster zelf blijk gaf van onzorgvuldig handelen, door na te laten de relevante stukken inzake het gezinsinkomen over te maken aan het bestuur, kan verweerder niet verweten worden op onzorgvuldige wijze het “gezinsinkomen” beoordeeld te hebben.

In het licht van de stukken die voorlagen bij het nemen van de bestreden beslissing is het dan ook niet kennelijk onredelijk van verweerder te verwijzen naar het negatieve banksaldo om te besluiten dat verzoekster met haar inkomen "niet kan rondkomen rekening houdende met haar gezinslast."
Een schending van de artikelen 7 en 8 van de richtlijn 2004/38, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeslissing wordt niet aannemelijk gemaakt.
Het beroep is voor zover ontvankelijk tevens ongegrond."

2.3.1. Vooreerst dient te worden nagegaan of de verzoekende partij wel degelijk de schending van de artikelen 7 en 8 van de Richtlijn 2004/38/EEG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van de Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, als annulatiemiddel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan invoeren. Bijgevolg dient te worden onderzocht of de door haar ingeroepen norm van internationaal of supranationaal recht al dan niet rechtstreekse werking heeft in de interne Belgische rechtsorde. Een richtlijn heeft slechts directe werking in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken (RvS 15 oktober 2001, nr. 99.794; RvS 30 juli 2002, nr. 109.563). Bovendien is van rechtstreekse werking pas sprake zodra de rechter in staat is om, zonder verdere uitvoeringsmaatregelen, een voor het concrete geval dienstige uitlegging aan te reiken, waardoor particulieren hun aan de norm ontleende rechten kunnen afdwingen.

Het staat vast dat de omzettingstermijn voor de Richtlijn 2004/38/EG, zijnde 30 april 2006, is verstreken en dat deze werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont niet aan dat de richtlijn 2004/38/EG incorrect of onvolledig zou zijn omgezet, zodat zij niet dienstig de schending van de artikelen 7 en 8 van genoemde richtlijn kan aanvoeren.

Het middel is onontvankelijk.

2.3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheids- en het rechtszekerheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij een andere invulling te hebben gegeven aan het begrip "voldoende bestaansmiddelen" dan de Europese regelgeving voorschrijft. Waar zij echter de verwerende partij verwijt gebruik te hebben gemaakt van het negatieve banksaldo als beoordelingscriterium, kan zij niet worden gevolgd. De verwerende partij oordeelde met betrekking tot de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen het volgende in de bestreden beslissing:

"Betrokkene diende op 09.01.2014 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40 §4,1e lid, 2° - wet 15.12.1980) en legde ter staving van die aanvraag volgende documenten voor: bewijs van de toekenning van de WIA-uitkering, betaalspecificaties van de uitkering, rekeninguittreksels en bewijs van ziekteverzekering. Betrokkene ontvangt een WIA-uitkering vanuit Nederland gezien zij arbeidsongeschikt is."

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen dat zij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat zij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art. 40 §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste.

Wanneer we de voorgelegde bewijsstukken ten gronde bekijken, dienen we vast te stellen dat betrokkene niet voldoende inkomsten haalt uit haar uitkering en de kinderbijslag om voldoende te kunnen voorzien in het levensonderhoud van haarzelf en haar gezinsleden en te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Over de huurtoeslag, die ook nog werd vermeld op de rekeninguittreksels, kan betrokkene na haar verhuis naar België niet meer beschikken. Hiermee kunnen we dus geen rekening houden. De bestaansmiddelen waarover betrokkene nog kan beschikken na haar verhuis naar België zijn ontoereikend om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Zij heeft immers nog 3 kinderen en een echtgenoot ten laste. Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene met dergelijk karig inkomen toch in haar levensonderhoud en dat van haar gezin zou kunnen voorzien, integendeel zelfs. Op de rekeninguittreksels (volgnummer 10/blz.7 en volgnummer 11/blz 7) kunnen we telkens een negatief saldo aflezen op het einde van maand. Dit wijst erop dat er meer geld afgaat van de rekening, dan dat er binnenkomt en zij met haar inkomen dus structureel niet kan rondkomen rekening houdende met haar gezinslast. Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.”

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij geenszins het banksaldo van de verzoekende partij als bepalend criterium heeft gebruikt om te oordelen dat zij niet aan de voorwaarden voldoet om een verblijfsrecht te bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Integendeel somt de verwerende partij de stukken op die door de verzoekende partij werden voorgelegd om haar bestaansmiddelen aan te tonen, waarna zij deze stuk voor stuk bespreekt en analyseert waarom zij niet volstaan, namelijk met betrekking tot de inkomsten uit haar uitkering en de kinderbijslag stelt zij dat deze niet voldoen om te kunnen voorzien in haar levensonderhoud en dat van haar gezinsleden en te voorkomen dat zij ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, nu zij 3 kinderen en een echtgenoot ten laste heeft. Met betrekking tot de huurtoeslag verduidelijkt zij dat zij hierover niet meer kan beschikken na haar verhuis naar België. Uit de motieven blijkt dat de verwerende partij afleidt dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn om te voorkomen dat zij ten laste zullen vallen van het sociale bijstandstelsel nu uit de voorgelegde rekeninguittreksels blijkt dat er telkens op het einde van de maand sprake is van een negatief saldo – hetgeen door de verzoekende partij overigens niet wordt ontkend – zodat blijkt dat zij structureel niet kan rondkomen. Voorts geeft de verzoekende partij zelf te kennen in het verzoekschrift dat zij slechts gemiddeld een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangt van 1008,71 euro per maand. Het is niet kennelijk onredelijk te besluiten dat dit onvoldoende is om het gezin te onderhouden. De kinderbijslag dient voor de kosten van de kinderen. De verwerende partij heeft aldus rekening gehouden met alle voorgelegde bewijsstukken inzake de bestaande bestaansmiddelen, hetgeen de verzoekende partij evenmin ontkent. Zij had bijkomende inkomsten moeten aantonen, wilde zij voldoen aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen en kan de verwerende partij in casu niet verwijten rekening te hebben gehouden met het banksaldo zoals dit bleek uit de rekeninguittreksels die zij heeft voorgelegd. In de mate dat verzoekende partij verwerende partij verwijt geen rekening te hebben gehouden met stukken die zij pas in het kader van haar verzoekschrift heeft voorgelegd, kan zij niet worden gevolgd nu zij deze niet ter kennis had gebracht voor het nemen van de bestreden beslissing, voorwerp van voorliggend beroep. Het kwam de verzoekende partij toe de verwerende partij zo volledig mogelijk in te lichten omtrent haar financiële situatie. De motieven zijn correct en kennelijk redelijk en vinden steun in het administratief dossier.

Voorts verduidelijkt de verzoekende partij geenszins haar stelling dat “*zij conform de Europese regelgeving mocht verwachten dat haar verblijf zou worden toegestaan*”. Uit het betoog blijkt niet dat zij gerechtvaardigde verwachtingen kon koesteren dat haar verblijf zou worden toegestaan, zodat haar loutere bewering niet kan worden aangenomen.

Voor het overige kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel, onder punt 2.3.1.

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt geenszins dat de verwerende partij niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld of dat de verzoekende partij in haar vertrouwen werd geschonden. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden. Evenmin toont zij aan dat de

verwerende partij niet met alle elementen zou hebben rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

2.3.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij herhaalt haar kritiek zoals aangevoerd in het eerste en tweede middel en geeft voor het overige enkel een theoretische uiteenzetting omtrent de materiële motiveringsplicht, zodat naar de bespreking onder punt 2.3.1. en punt 2.3.2. kan worden verwezen. Zij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN